

Sobre cinc usuaris del Centre municipal de suport a ciutadans amb problemes emocionals

Un relat de: [Swoojh](#)

Avui la jefa collia burilles i puntes de puro d'un cendrer de columna del bar Sport. Nazario n'era molt a prop i ho ha vist tot. El geperut les estripava i feia muntanyetes de tabac brut sobre el marbre d'una taula de la terrassa. El pirata ha demanat pel carrer uns papiris d'arròs i amb l'ajuda del gegant ha embolicat cinc cigarretes. Poc després han segut a la barra del Manchester per celebrar-ho. Els han encès alhora i li han demanat al noi dels matins dos cafès expresso per compartir, un croissant de xocolata, uns xiclets de menta i una fanta de llimona. Quan la jefa ha acabat el croissant, amb la pitrera plena de cendra, sucre i molles, ha fet un rot de gas i li ha preguntat a l'assistent social si podrien anar sols al parc de l'Oreneta, tres semàfors avall. Nazario ha sentit que l'assistent li deia que sí, però li ha posat les dues condicions de sempre: que Ximena anés amb ells i que havien de tornar abans d'una hora.

Han pagat, s'han aixecat quan ja s'acostava el siro que sempre telefona, puntual com les campanes quarteres de l'església de Sant Pere, han creuat Consell de Cent en fila índia i han baixat per Aribau banda Besòs. Nazario li ha preguntat a la seva consciència (ell li diu Nicomedes) i han decidit seguir-los per Aribau banda Llobregat.

Hi han anat en grup, mastegant xiclet, mirant amunt i avall i remugant, segurament per les condicions injustes que els hi ha posat l'assistent. La fila de quatre s'ha trencat davant alguns semàfors i, sobretot, quan finalment han hagut de creuar el túnel fosc que connecta Aribau amb el jardí del Parc de l'Oreneta. Ho han fet amb por, juntets, caminant a poc a poc, com si al final del camí els hi esperés res. En fi... El geperut ha agafat el jersei de la jefa, Ximena el del gegant i el pirata ha caminat ben arrambat a la paret. Tots en silenci.

Quan han trepitjat les primeres llambordes del Parc han corregut a seure cada un en un banc. Són bancs de quatre seients però han preferit seure sols: la jefa en el més cantoner, l'únic solejat a aquella hora del matí, i els altres en els de la mateixa línia de parc, tots mirant la boca del túnel, sense fer res, callats, molt solemnes, amb un lleuger balanceig de cap, com esperant el retorn a la vida sota les fulles de les magnòlies grandiflora del parc.

Com que en deu minuts no ha passat res, la jefa ha acabant dient: "I que hacemos aquí!", i tots han començat a riure sorollosament. Tots menys la Ximena, que és dempeus i mira el seu reflex trist contra la làmina d'un antic dipòsit d'aigua. S'han aixecat, han cridat Ximena, han tornat a travessar el túnel del parc i en no més de deu minuts han desfet el camí fins la terrassa de l'Sport. Tot està bé ara!

Han repicat les campanes de Sant Pere, els assistents i cambrers del Manchester són al seu lloc, han pogut tornar als portals d'Aribau i mentre ho feien han vist passar el siro del telèfon i al veí que parla sol i camina a diferents velocitats. Tot està bé ara, tot és normal ara.